

3. Henning Mortensen:

Miraklet

Teksten er en novelle fra novellesamlingen Ofelia skal ikke være fed fra 2001.

1 Willy havde siddet i den kørestol i fem år. De fem forbandede år, kunne han nu sige, som tiden med tyskerne. Dørtrinnene i det lille landsbyhus, der lå i skovkanten en smule gemt væk fra de andre småhuse, var blevet fjernet. Håndtag var skruet i væggene ved toilettet. Og telefonen var altid inden for rækkevidde¹, hvis der skulle ske noget, når Gudrun købte ind eller fjantede rundt². Han kunne bevæge højre arm og hånd, langsomt, men til husbehov³.

For nu var det hende, der styrede alting. Hvilken frihed. Og om han så skreg og skabte sig, så havde hun i løbet af denne besættelsestid tillagt sig⁴ sit eget, helt uafhængige tempo, som han ikke længere kunne lave om på. Og hun gjorde sig døv eller talte med meget lav stemme ude fra køkkenet, så han ikke forstod, hvad hun sagde. Og hun bestemte, hvornår der skulle spises. Og hvad. Og hvor meget. Og om han måtte få en hel eller en halv øl eller kun et glas mælk.

15 I torsdags, da han pludselig havde råbt helvedes højt, havde hun stukket ham en svi-dende⁵ lussing, og den kunne mærkes endnu, og siden havde han ikke sagt et kvæk⁶. Det havde været den første lussing, men hun havde understreget, at den måske ikke ville blive den sidste. Alt afhæng af hans opførsel.

20 Hendes grusomt selvstændige tempo, alle de mange drillerier og små forulempelser⁷ og så dette smældende og ydmygende punktum⁸ var selve gengældelsen. Hævnen for det med hende den rødhårede. Og det med brugsuddelerens⁹ kone, naturligvis. Og det ene med det andet¹⁰. Jo, hun markerede sig¹¹. Det viste sig på en overraskende og frygtelig måde, at hun i den nye situation, hvor der var plads nok, var som født til at markere sig.

Han havde jo altid været livfuld, og han fortrød ingenting, og han var stadigvæk mere lebendig¹², end hun vidste af. For to år siden havde han nemlig opdaget, at han kunne

1 inden for rækkevidde: *i en afstand, så man kan nå det*

2 fjantede rundt: *fjollede*

3 til husbehov: *lige nok til at klare sig*

4 tillagt sig: *skabt*

5 svidende: *smertefuld*

6 ikke sagt et kvæk: *slet ikke sagt noget*

7 forulempelser: *krænkelser*

8 smældende og ydmygende punktum: *noget, der pludseligt stopper af en ydmygende årsag*

9 brugsuddelerens: *person, der bestyrer en Brugsen-butik*

10 det ene med det andet: *alt muligt*

11 hun markerede sig: *hun viste, hvem der bestemte*

12 lebendig: *i stand til at bevæge sig*

bevæge sin højre fod en lille smule. Det var begyndt som en fin kriblen¹³. Og straks besluttede han sig til, at han ville bevare dette mirakel som en dyb og frydefuld¹⁴ hemmelighed.
30 Intet skulle hun ane¹⁵. For hun vidste jo alt om ham, selv ud i den mindste pinagtige detalje. Alt det hæslige med kroppen. Hans skiden. Og hæmoriderne¹⁶, der skulle salves¹⁷. Og nu skal du have din hagesmæk på, lille Willy.

Hvilken sær, usømmelig¹⁸ glæde, da det var begyndt. For når han kunne høre hende rumstere rundt¹⁹ ude i vaskehuset, så gjorde han gymnastik, bøjede og strakte sin højre fod. Bøjede og strakte. Og senere den venstre. Og knæene. Miraklet havde bredt sig. Som en modstandsbevægelse²⁰.

Gudrun havde ladet ham sove nedenunder siden ulykken. Selv blev hun ved med at tilbringe sine nætter i dobbeltsengen oppe på loftet. Han havde en lille kontakt, han kunne trykke på, og så kimede²¹ et ringeapparat²² ved døren til hendes soveværelse. Arrangementet var til natligt brug, men overdrev han det, så stak hun bare en pind i apparatet, og så kunne han ligge dér og tørste eller skide sine små hårde pærer i pyjamasbukserne. For det var for længst slut med tyndskid og drukmave. Der var kommet orden i tingene siden den
45 store kanonbrandert, dødsjørslen inde fra byen og turen ud over skrænten ved dønningsen, som de to andre ikke havde overlevet. Henry og Åge.

Orden i tingene, ja. Og en vis knirkende²³ tørhed. Han var som et ørkendyr af læder. Aldrig én eneste snaps eller guldøl. Det var en filosofi, Gudrun nu kunne stå helt inde for, og
50 som hun håndhævede²⁴ på hans vegne med den største fornøjelse.

Men miraklet havde bredt sig. Og for et år siden havde han for første gang kravlet en lille tur på stuegulvet, mens hun hentede vaskepulver i Brugsen.

55 Gudrun trak dynen godt op omkring sig. Udenfor var vinden taget til. Gennem gulvet kunne hun høre oliefyrets brummen²⁵. Pæretæets grene slog mod muren.

Nu kom vinteren snart, en lang, trist tid. Det våde, iskolde mørke. Willy. Og endnu en gang Willy. Hendes halvflamme²⁶ fangevogter, der bevægede sig så langsomt som et insekt
60 og kun små dele af sig selv, en finger, et øje.

13 kriblen: *noget, der prikker eller kilder en lille smule*

14 frydefuld: *fantastisk*

15 ane: *fornemme*

16 hæmoriderne: *smertefuld knop ved endetarmen*

17 salves: *smøres med creme*

18 usømmelig: *upassende*

19 rumstere rundt: *bevæge sig støjende omkring*

20 modstandsbevægelse: *en gruppe, der gør oprør mod noget*

21 kimede: *ringede*

22 ringeapparat: *et apparat, som Willy kan bruge til at kalde på Gudrun, når han har brug for hjælp*

23 knirkende: *en pibende lyd*

24 håndhævede: *udførte*

25 brummen: *dyb, ensartet lyd*

26 halvflamme: *en person, der kun kan bevæge noget af kroppen*

Han lå dernede i sin seng og voksede. Han fyldte hele hendes verden. Hun havde kun vinteren at vente på. Og så Willy og hans kimen. Lugtene. Den forvredne mund²⁷.

Hun var endnu ikke så gammel, at hun ikke kunne have haft glæde af en mand om natten.
65 Måske ikke nødvendigvis noget vildt og lidenskabeligt²⁸, men så i alt fald de små kærtegn, en smule varme. Men den anden halvdel af sengen var tom. Og allerede længe før ulykken var hun blevet så led ved²⁹ Willy. Hans tunge brutalitet og frygtelige ånde.

Willy havde forkastet³⁰ tanken om plejehjem. Han var født i dette hus, han ville aldrig
70 forlade det, før han skulle hen og bo på kirkegården.

Hun havde tænkt og tænkt. Selv det værste havde hun været omkring. Og det oftere og oftere her på det seneste. For en lille daglig dosis rottegift i hans mad kunne tage livet af ham. Det ville blive langsomt og pinefuldt, men uden større risiko for hende, hvis hun
75 ikke blev overmodig og fyldte for meget på ad gangen. Så meget havde hun da læst sig til i spændingslitteraturen.

Rottegiften ville måske blot gøre ham så syg, at de var nødt til at tage ham. Og det ville heller ikke være så dårligt. Men der var andre måder. Indviklede og fantastiske. Og der
80 var indendørsplaner. Og udendørs. Der var de meget voldsomme. Og dem, hvor der kun skulle et lille skub til. Hvor hun dog havde tænkt, og hvor hun dog stadig tænkte.

Så var den der.

85 Denne infernalske³¹ larm fra ringeapparatet. Men hun ville tage sig god tid. Masser af god tid. Hun tændte lyset og blev roligt liggende. Han kunne bare ringe igen. Og igen. Hvis han turde.

Men apparatet forblev³² tavst.

Hun undrede sig ganske lidt, kom ud af sengen og fik endelig sin slåbrok³³ på.

Hun gik hen ad den lange gang, passerede døren til det beskedne gæsteværelse og den lille lem ind til skunken³⁴, så kom hun ned ad den stejle trappe og stod i entreen. Lyttede.
95 Noget var galt, men hun vidste ikke hvad.

Hun skubbede døren op til forstuen, hvor han altid sov. Hun tændte lyset. Han var der ikke. Hun slog hans dyne til side. Sengen var tom.

27 forvredne mund: *mund i en unaturlig stilling*

28 lidenskabeligt: *med stærke følelser*

29 blevet så led ved: *blevet så træt af*

30 forkastet: *afvist*

31 infernalske: *djævelske*

32 forblev: *blev ved med at være*

33 slåbrok: *morgenkåbe*

34 lem ind til skunken: *lille dør ind til et rum under taget*

Store isklumper sejlede pludselig gennem hendes krop. Hun drejede sig hurtigt omkring,
100 men Willy var borte, hun skreg hans navn, og det lød, som kom det langt borte fra, oppe
fra skoven og ind gennem væggene.

Så fór³⁵ hun tilbage til entreen, og nu så hun det. Nøglen i fordøren var borte, hun ruskede
i håndtaget. Døren var låst. Så løb hun gennem køkkenet til bagdøren. Også her var nøg-
105 len borte og døren låst.

Alt frøs til is.

Det eneste, hun kunne høre, var den tynde lyd fra dybfryseren. Var han ét eller andet sted
110 inde i huset sammen med hende? Eller ventede han udenfor i mørket?

Ventede han på, at hun skulle smadre et vindue og komme krybende³⁶ ud til ham, for-
svarsløs?

115 Blæsten rejste sig, og noget væltede ude ved gavlen. Så løb hun rundt som en høne uden
hoved, tændte lys her og der, ville bruge telefonen ved hans seng, men telefonen var væk.
Hun peb.

Hun vidste ikke straks hvorfor, men hun måtte ovenpå. Væk. Låse sig inde på soveværel-
120 set. Ja, hun måtte i tøjet og så se at komme ud ad et vindue og ned på udhusets tag. Eller
finde på noget andet. Gemme sig i skunken, vræle løs. Åh jo, for resten, der var en værktøjs-
tøjskasse på loftet. En hammer, et stemmejern³⁷.

Hun tumlede op ad de første trin, som var han lige i hælene på hende, men så stoppede
125 hun, lyttede.

Hun kunne høre én eller anden ubestemmelig skraben³⁸, hun så sig tilbage, måtte gribe
med begge hænder i gelænderet. Hvor kom den lyd fra?

130 Hun kunne ikke høre sin egen hysteriske gråd. Hun måtte op, op, hen for enden af gan-
gen, så hun kunne låse sig inde og blive klar i hovedet.

Og hvem var han i ledtog med? En kvinde? Eller var det lykkedes ham at hente selve
djævelen frem fra dybet?

135 Så fortsatte hun sin svimle opstigning³⁹ og stirrede med ét ind i en øgles øjne.

Oppe i mørket sad Willy knælende på kanten af trappen. Hans ene hånd suste frem. Hun
styrtede baglæns ned, og mørket blev straks helt uden lyde for hende.

35 *fór: løb*

36 *krybende: kravlende*

37 *stemmejern: et stykke værktøj, man bruger til at hugge i træ med*

38 *ubestemmelig skraben: en lille lyd, hun ikke kunne finde ud af, hvor kom fra*

39 *sin svimle opstigning: sin gang op ad trappen*

140 Hvilken stilhed.

Der var kun blæsten og den høje susen fra efterårsskoven.

145 Willy bevægede sig baglæns ned, trin for trin, et krybdyr på velovervejet retræte⁴⁰. Slaget var vundet. Dér lå den krop, som engang for længe siden havde skænket ham lyst⁴¹. Hendes hoved var knækket tilbage, og øjnene bulede ud som sorte æg.

Han kravlede rundt og fik med besvær slukket alt lys, og nøglerne blev bragt på plads i deres huller.

150

Han fandt telefonen frem og rullede sig op i sengen. Hans vejrtrækning kom fra en maskine, der i fem år havde trængt til smøreolie.

155 Nu ville han lige ligge et øjeblik, inden han tastede nummeret for at fortælle om lyden fra et frygteligt fald.

Og mens han senere lå dér i mørket og ventede på den lystige melodi fra udrykningshornet, gjorde han sig atter lam. For der var jo da heldigvis den mulighed, at miraklet kunne vende tilbage, når tiden var inde. Langsomt og kildende skulle miraklet trække sig gennem hans krop.

160

Og for første gang i flere år lo Willy en kort, men heftig latter⁴².

40 velovervejet retræte: *en tilbagetrækning, man har tænkt grundigt over*

41 skænket ham lyst: *givet ham ham lyst (til sex)*

42 heftig latter: *høj og voldsom latter*